

PUNT DE MIRA

Els àrbitres

Ja m'agradaria, ja parlar més dels Mundials de Futbol Itàlia 90! Però aquests dies, prop d'un mes, se n'ha parlat tant, i hem vist tanta pilota per la TV, que potser, ja n'hi ha prou. Però si que voldria parlar dels àrbitres, i concretament del que va xiular el partit, Argentina-Camerún, i que va ser el primer en xiular el primer gol del campionat. En el minut 66, el davant del Camerún Oman Biyik, va batre Pumpido (porter de l'Argentina) que per cert es va lesionar greu. Aquest àrbitre era en Michel Vautrot, un bon àrbitre, al qual un fabricant de rellotges de Bessançon, localitat francesa, i poble natal d'en Michel, va fabricar un rellotge, el qual va firmar l'àrbitre internacional fent-li donació. Les agulles del rellotge són una meravella, una és vermella, i l'altra groga, amb l'esfera que representa una pilota de futbol. A més, l'alcalde de Bessançon, Robert Schwint, va nomenar a l'àrbitre ambaixador de la vila, en una petita cerimònia celebrada a la localitat gala, poc abans de l'anada a terres transalpines. Michel Vautrot vestia una samarreta amb els colors de la ciutat de Bessançon.

Com que parlem d'àrbitres de futbol, em recordo dels àrbitres locals, dels quals n'hem tingut i de molt bons, encara que dels que parlo, ja fa molts anys que són retirats com en: Castillo, Taulats, Torres, Pujadas, Nogués, Tura, Boté, Gascon, Llorenç (el Valencianet), Herminio Martínez, Martras, etc. En Torres també havia fet de linier en partits de segona i primera.

Aquests homes van estar sempre al peu del canó, anant per aquest camps de Déu de la nostra geografia catalana i principalment per la nostra província. Aquests homes s'havien de sentir dir de tot, ja que en els camps de categoria inferior els àrbitres estan molt a prop del públic; no és el mateix arbitrar al Nou Camp, o al Bernabeu que en els camps de les categories inferiors.

De vegades havien de sortir del camp amb l'ajut de la Guàrdia Civil, o bé riera amunt amb la roba a les mans, ja que molts d'aquest camps eren a prop de les rieres. Les dietes eren insuficients, molts diumenges havien d'arbitrar dos o tres partits, per així sortir-se'n, i ben segur que ningú no els hi donava res, ni l'ajuntament els feia ambaixadors, ni cap empresari no els donava ni dedicava cap rellotge, com han fet amb el Michel Vautrot. Aquest home al veure'l córrer i arbitrar em recorda un altre àrbitre que fa molts anys el vaig veure en un partit amb el Barcelona en el desaparegut camp de les Corts que es deia Trapote, que em sembla que era de Lleida; era molt amable i trempat, i molt conversador amb els jugadors i liniers.

Pere Valls i Duran

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Quelcom que potser caldria clarificar

No fa pas massa temps, concretament el 31 de maig d'enguany, a la pàgina 5 d'aquest setmanari aparegué un article signat per Carles Vilaseca i Padrós, objector de l'Ateneu Llibertari de Granollers que sota el títol de "Joves lliures, soldats empresonats", manifestava de manera certament no gaire seriosa el seu rebuig al servei militar obligatori. És evident que les raons que exposa no són gens convincents, ans al contrari, fins i tot el perjudiquen. Compréc que alguns joves es neguin a fer el servei militar obligatori per raons de consciència, sempre és clar que ho puguin demostrar, ja que en conec més d'un que s'ha declarat objector tan sols perquè sí, per quedar-se tranquil·lament a casa mentre els altres fan el servei militar. Les raons expo-

sades per en Carles Vilaseca en l'escrit esmentat són: que li queden petites espurnes de llibertat, els col·legues, les tardes al MINI, les nits a l'Ateneu, la música heavy, algun que altre concert (m'imagino que no de música clàssica), i sobretot, afirma, la mala llet de no poder canviar res! I ara jo em permeto preguntar: Veritablement creu que amb aquestes raons podrà ajudar a canviar les coses? No, de cap manera, no és així, defugint responsabilitats, com es pot canviar res. No és amagant el cap sota l'ala com es pot contribuir a resoldre els problemes... Evidentment que no sóc ni he estat mai partidari del militarisme, però sempre he cregut que si cal disposar d'un exèrcit, no ha d'ésser un exèrcit professional, la qual cosa comportaria unes despe-

ses de milers de milions improductius anuals, però potser si que es podria limitar el servei obligatori a tan sols tres mesos, és a dir, el temps imprescindible per adquirir els coneixements mínims de tipus militar.

Tot això i moltes més coses, benvolgut Carles, són raonaments crec que ben fonamentats d'una experiència al llarg de sis anys de servei militar forçós que visquérem els coneguts com la lleva del biberó...!

Sortirem de casa als 18 anys, alguns encara ni els havien complert, i no tornarem fins els 24, sense haver pogut acabar els estudis o ni tan sols aprendre un ofici! Potser això us pot ajudar a tots vosaltres a modificar fins a cert punt la vostra actitud.

Juli G. Valls
(Antimilitarista)

Persecució a l'automobilista

Encara que pugui semblar el títol d'una pel·lícula, no ho és. És la trista realitat. A Granollers existeix una autèntica persecució contra l'automobilista: multes a gratzient, zones blaves, grues que fan hores extres, impost de circulació cada any més car, etc. A la que bades un segon ja t'he l'han fotuda. És admirable l'eficiència de la Guàrdia Urbana en aquest afer. No és tanta, però, l'eficiència a l'hora d'oferir un autèntic servei al conductor. És indubtable que les infraccions s'han de sancionar, ja hi estem d'acord, però potser no amb tanta "dedicació". Penso jo que hi ha d'altres aspectes també molt importants, a part de multar, com per exemple la correcta fluidesa del trànsit pels carrers principals de la ciutat que és una autèntica vergonya,

sobretot a les hores punta. Per exemple un automobilista que vulgui accedir a la carretera (carrer Clavé) des del carrer Nou (Llibreria Carbó), ja cal que es carregui de paciència perquè li pot sortir barba tot esperant. En canvi un tros més amunt, davant la Fonda Europa, on ja hi ha semàfors, allí hi ha un guàrdia i a vegades dos que no hi fan cap punyetera falta. Més amunt, segurament, trobareu algun altre agent exercint la seva tasca predilecta: posar multes. No es podria dedicar algun d'aquests guàrdies davant de la Llibreria Carbó o la farmàcia Arimany que facilités l'accés dels automòbils a la carretera principal en lloc d'anar només de cara al "negoci" de multar? Això seria un bon servei al maltractat automobilista (un

generós contribuent, no ho oblidem), però no; es més "important" i productiu posar multes, naturalment. De casos semblants en podria citar molts més, però la llista faria massa llarga aquesta nota.

Resumint, doncs, estic d'acord en que s'ha de sancionar les infraccions, però no cal dedicar-se amb tanta fallera a aquesta tasca i oblidar-ne d'altres que també són molt importants i que serien un bon servei per l'automobilista i el ciutadà en general.

Sembla que els conductors siguin l'enemic públic núm. 1 pel nostre ajuntament, i penso que no n'hi ha per tant. Els cotxes són al cap i a la fi un suculent negoci per al consistori. O no és així?

J.A. Garrell
—Granollers—

Senyal de Stop poc respectada

A la cantonada del Passeig Montseny-Plaça Ragué de Gualba, hi ha un senyal de Stop que la majoria de vehicles no observen i això pot portar un accident de trànsit de conseqüències irreparables. L'esmentat senyal és a la paret i també pintat a terra. Els que més compleixen són els conductors de la població, però malauradament un percentatge important de visitants de l'Automòbil Club se'l salten com si res. Ara a l'estiu on la mainada circula amb bicicletes per tots els carrers de la vila és indispensable una major precaució per part dels automobilistes i motoristes que són molts. Tot i les sancions de trànsit ser de quantia crescuda, encara hi ha gent que sembla que no tinguin consciència i van pel món de forma irresponsable.

Martí Parera Cabarrocas
—Gualba—

Plaça Gran

C/. Roger de Llúria,

1 - 2n.

08400 - GRANOLLERS

L'HORT

GABRIEL IGÁÑEZ

L'ESCLETXA

Els Rodríguez

Aquesta soferta (?) espècie humana només es troba a les ciutats. Són els estiuejants de ciutat, les víctimes del benestar familiar, que no renunciarien, però, a la "terrible" soledat estiuenca per res del món.

Abans, ingènua de mi, els compadria o blasmava la comoditat de les seves dones, que es passaven fora tot l'estiu. Després vaig obrir els ulls i en constatar la impaciència d'alguns per portar la família al poble, tot just la mainada acaba l'escola i comprovar que el somriure només els arriba d'orella a orella quan es queden sols, vaig arribar a la conclusió que solament són víctimes teòriques. La realitat és que es passen l'any somniant amb la llibertat estiuenca. Si un any la dona decidia no marxar, forçat que els doldria.

No acuso ningú, Déu me'n guard. La majoria són uns bons nois, que s'ho passen d'allò més bé quan fan de Rodríguez. Amb els avantatges i inconvenients que es vulgui, estar-se sol uns quants dies l'any desintoxicant i trenca la monotonia.

¿Voleu res millor que menjar on es vol i el que es vol, no haver-se d'esperar per entrar al bany i estalviar-se els crits de les criatures? I què me'n dieu de llegir el diari o escoltar música en silenci?

I no és fantàstic tenir l'exclusiva de la tele? Quina felicitat poder canviar contínuament de canal i tafanejar tots els programes sense que ningú no t'esbronqui.

Que fa calor? Doncs bé, el Rodríguez pot anar ben nu per casa, ningú no ho sabrà. I si està cansat i vol dormir ¿No és fabulós tenir per a ell tot sol el llit de matrimoni o roncar sense que la dona se'n queixi?

Que potser no té son i vol matar la soledat tan desitjada durant l'any? Només li cal sortir a fer un vol o fer-la petar amb altres companys d'infortuni.

El cinema també és una bona solució. A l'hivern entre la feina, la família i el vídeo no es troba el moment per anar-hi i en canvi ara no cal patir per deixar la sogra sola o trobar cangur per a la canalla; i s'hi està tan fresquet! Si no heu encertat la pel·lícula o bé un cafè us ha desvetllat i l'endemà esteu fets una coca, ningú no us farà cap retret.

Si us plau, Rodríguez, no us planyeu tant que no us va tan malament. Penseu que, a més a més, teniu les vacances oficials; amb la família, és clar.

Lourdes Cubells